

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. december 8.
(csütörtök)**

Szepesy László

HOVA VEZET AZ UTAD?

Énekek: 25,1-4, 455,1-5

Alapige: Máté 7,13-14

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a lelki énekeken keresztül is Téged láthatunk meg, a Te jóságod, irgalmad, kegyelmed ragyoghat fel számunkra. Köszönjük, hogy ebben a zsoltárban is arra bátorítasz bennünket, hogy forduljunk Hozzád, mert nem fogunk megszégyenülni, nem fogunk csalódnni, ha Benned bízunk, és ha mint Atyánkhoz menekülünk. Köszönjük Neked, hogy Te szüntelen rajtunk tartod a Te szemedet. Köszönjük, hogy minden nap gondod van ránk. Nemcsak a testünkről gondoskods, nemcsak ruháról, ételről, italról, hanem a legfontosabbról, hogy Benned higgyünk, és Benned élhessünk. Köszönjük Neked, hogy a hitünket táplálsz, erősítesz, ha kell, figyelmeztetsz, bátorítasz, és ahogy énekelhettük is: utat mutatsz nekünk.

Köszönjük, hogy a mai napon is kiárasztottad ránk kegyelmedet Krisztusért, köszönjük, hogy a golgotai keresztért minden ma elkövetett bűnre bocsánatot kérhetünk és remélhetünk. És köszönjük, hogy az Ő tökéletes engedelmességeért kaphattunk ma minden jót. De, Urunk, még ha netán valami fájdalmasat, terhet adtál is nekünk a mai nap során, azt a Te kezedből, szerető Atyánk kezéből vehettük el. És vallhatjuk az Ige alapján, hogy ha a jót elfogadtuk Tőled, és elvettük, akkor a rosszat hogyan tennénk. Köszönjük, Urunk, hogy hatalmat mutatod meg nap mint nap nekünk.

HOVA VEZET AZ UTAD?

Köszönjük a testvéri közösséget, amiben most együtt lehetünk, kérünk, Urunk, hogy áldj meg bennünket Szentlelked munkájával, kérünk, hogy szívünket formálja, irányítsa a Te akaratod felé, és segítsen ne csak megérteni, hogy mit üzensz, mit akarsz velünk, hanem az Ő engedelmességével támogass bennünket, hogy minden úton járhassunk, amelyet felfedsz és megmutatsz nekünk.

Így kérünk, áldd meg alkalmunkat, Rád figyelésünket, istentiszteletünket szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus két útról tanít minket a felolvasott igeversekben. Világos, hogy melyik ez a két út: a pokolba és az üdvösségre vezető. Krisztusnak ezt a tanítását a pokolba és az életre vezető útról manapság a legtöbb ember figyelmen kívül hagyja. Még magukat keresztyénnek mondó emberek is. Túlságosan szélsőségesnek, radikálisnak tartják. Miért? Mert mindössze két lehetőségről beszél itt megváltó Urunk. Nincs harmadik, nincs negyedik választási lehetőség. Már ez önmagában véve sokaknak nem tetszik. Korunk embere nemcsak a széles választékot, többféle választási lehetőséget szokta meg, hanem azt is, hogy mindig őhöz alkalmaszkodjanak azok, akik valamit kínálnak neki. Több üzletlánc szlogenjévé vált: mindent a vásárlóért, mindig a vásárlónak van igaza. És ha az egyik boltban nem találok meg azt, ami nekem tetszik, akkor majd elmegyek egy másikba, egy harmadikba, amíg meg nem találok a nekem megfelelőt. Széles a választék, ehhez szoktatnak bennünket, és hogy az ember mindig a saját igényeire figyeljen. Hasonló módon választunk már nagyon gyakran világnézetet is. Ha egy konkrét kérdésre adott válasz nem tetszik nekünk, akkor addig keresgélünk a kínálatban, amíg nem találunk egy olyat, ami összeegyeztethető a saját véleményünkkel, mindezt természetesen azért, hogy ne kelljen megváltoztatni a nézetünket. Egy ilyen énközpontú világban az ember ahhoz szokik hozzá, hogy az ő igényeihez igazítják a kínálatot, a válaszokat, még az élet nagy kérdéseivel kapcsolatban is, és gyakran sajnos az egyházak is belemennek ebbe a dologba, a válaszokat az emberek tetszéséhez igazítják, és így elfordulnak Isten ígétől. És az ember ehhez szokik hozzá. A válasz legyen nekem megfelelő, nekem tetsző – így gondolkozunk, nem pedig úgy, hogy nekem kellene elfogadnom az Isten által kijelentett igazságot attól függetlenül, hogy az nekem tetszik-e vagy sem. Túlságosan szélsőséges az, hogy csak kétféle út létezzon – mondják tehát magukban az emberek. Ezért nem veszik figyelembe Krisztusnak ezt a nagyon alapvető, mélyre hatoló, és egyben nagyon komoly tanítását. Az egyik legnehezebb tanítás ez, Testvérek, mert nagyon világosan, elevenünkbe vágóan szólít meg minket, és mutat rá, hogy nincs más út, csak ez a kettő.

Azután azzal a nézettel sem egyezik meg Krisztus ezen tanítása, miszerint sokan fognak üdvözülni. Szeretik sokan ezt hinni. Valamiért a legtöbb ember úgy hiszi, hogy nagyon könnyű dolog a mennybe bekerülni. Halálestekkor nagyon gyakran hallom én is beszélgetések során, hogy az elhunyt jó ember volt, és amikor kérdezem, hogy van-e valamilyen reménységük, vagy mégis, mit gondolnak, most hol van; a válasz: ó, biztos a mennybe jutott. Miért? Mert jó ember volt. És mit értenek ezalatt? Sok jót tett. Igaz, sok rosszat is, de azt az ember nem szereti figyelembe venni. Hitt Istenben? Persze hitt. Igen, Jakab apostol is mondja: „*az ördögök is hiszik, és rettegnek*”. Testvérek, mit érünk azzal, ha hiszünk valamiféle istenségben, valami Teremtőben vagy gondviselőben, de nem az üdvözítő Istenben, aki a Bibliában jelentette ki magát nekünk, és legteljesebben Jézus Krisztusban? Miért akarják azt hinni az emberek, hogy a legtöbben a mennybe kerülünk? Mert fájdalmas és ijesztő dolog szembenézni azzal a ténnyel, amit Krisztus ebben az igében határozottan és világosan kimond: sokan járnak a kárhozát útján, és sokan fognak elveszni. Mert ha ezt elfogadjuk, ha ezt elhiszük, akkor szembe kell minden embernek néznie azzal, hogy lehet, hogy én is rossz úton vagyok, és meg kellene változnom, és az egész életemnek fel kellene fordulnia.

Sokan úgy hiszik, hogy Isten szeretetével sem egyeztethető össze ez a tanítás, az, hogy sokan kerülnek a pokolra. Mert Isten szeretetébe mindenki befér – hirdetik nagyon sokan. Sőt, vannak olyan szélsőséges nézeteket vallók is, akik még a pokol létezését is tagadják, mert szerintük mindenki üdvözülni fog. Ez az ige azonban cáfolja ezt a tévtanítást. Krisztus határozottan mondja, hogy a legtöbb ember a veszedelem felé tart. Arra a kérdésre pedig, hogy sokan üdvözülnek-e, vagy kevesen, Krisztus válasza ez a felolvasott igevers. Lukács evangéliumában ilyen szövegkörnyezetben találjuk ezt az igét: Krisztust megkérdezik: „*Uram, avagy kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Ő pedig monda nékik: Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek*” (Lukács 13,23-24). A mennyben a Jelenések könyve szerint megszámlálhatatlan sokaság lesz, mert Isten kegyelme hatalmas és végtelen. De a pokolban ennek a sokszorosa – Krisztus tanítása szerint –, mert Isten nemcsak szerető, hanem igazságos is, aki megbünteti a bűnt, aki nem hagyja következmények nélkül azt, ha valaki elutasítja, vagy nem törődik az Általa felkínált kegyellemmel, amelyet Jézus Krisztusban kínál nekünk. Ennek komoly következményei vannak. Szóval ne azzal törődünk, hogy sokan vagy kevesen, hanem Krisztus szavára hallgatva igyekezzünk bemenni, és másokat is erre buzdítsunk. Ne azzal törődünk, hogy a világ el akarja hallgattatni ezt a nagyon fontos igét, hanem higgyünk Urunk szavának, aki az igazságot tárja elénk, ahogyan azt Ő látja, és ez az, ami egyedül számít.

Mert ha tetszik nekünk, ha nem, Isten szerint csak ez a kétféle ember létezik. Az egyik, aki a kárhozát felé tart, a másik pedig, aki az örök életre.

HOVA VEZET AZ UTAD?

Nincs más ember. Nagyon egyszerű világnézet, nagyon egyszerű emberkép. Csak az a baj, hogy nem sajátítjuk el. Az Istenben hívó és a hitetlen létezik. Csak kétféle út van az életben: a bűn útja és az élet útja. Nincs középút, nincs harmadik lehetőség. Lehet, hogy túl leegyszerűsítőnek gondoljuk ezt a nézetet, mégis ez az igazság, a valóság, amin nem tudunk változtatni. Pont ezért szó szerint élet-halál kérdés, hogy melyik úton járunk. Ne értsük félre Krisztust! Nem azt mondja, hogy minden fekete-fehér. Nem azt mondja ebben az igében, hogy az élet útján járók ne vétkeznének (semmi ilyesmit nem említ), és a bűn útján járók ne tehetnének valami jót másokkal (ezt se mondja ki), hanem arról beszél Krisztus, hogy merre tartasz most, jelen pillanatban hova kerülnél, ha meghalnál. Van-e Üdvözítőd, vagy a kárhozat felé tartasz? Mert a fő kérdés ez, amivel nagyon sokan nem törődnek: hová vezet az az élet, amit most, ma élek? Ha most meghalnék, üdvözlénék vagy elkárhoznék? Krisztus ezt a kérdést szegezi nekünk nagyon világosan, érthetően, és ezt magunkra és másokra nézve is alkalmaznunk kell. Válaszolnunk kell személyesen erre a kérdésre, hogy mi átmentünk-e már a szoros kapun, az életre vezető úton járunk-e, illetve szeretteinkkel kapcsolatban is látnunk kell, hogy a széles vagy a keskeny úton járnak-e, így kell néznünk a velünk együtt élőket.

Urunk azt akarja, hogy őszintén válaszolni tudjunk erre a kérdésre, és a választól függően tudjunk cselekedni, jó irányba venni az irányt. Ezért, hogy felismerjük helyzetünket, különféle támpontokat ad azzal kapcsolatban, hogy mit jelent a széles úton és a keskeny úton járni. Nézzük is meg, hogy mit mond ezekről.

Előbb beszéljünk a széles útról. Először is arra hívja fel a figyelmünket Urunk, hogy mindkét esetben valami kapun kell keresztülmennünk. De mi is ez a kapu? Miért nem csak az utakról beszél Krisztus? Két bibliai képpel hadd magyarázzam meg a dolgot. Először is – tudjuk jól, hogy – az ókorban a bíróság a városkapuban ült össze. Jogi kérdésekben mindig ott hoztak döntéseket. Krisztus arról beszél, hogy az életünkben is vannak nagy horderejű döntések, és hogy a kapuk mindig az utak elején állnak, azoknak van egy kezdete, mert valahonnan el kell indulunk. Életünknek mindig vannak olyan döntései és fontosabb eseményei, amelyek meghatározzák későbbi életutunkat. Ezek a kapuk olyan döntések és értékítéletek, amelyek hatással lesznek arra, hogy hová fogunk eljutni életünk végén. De mi az a kérdés, amiről magunkban, mint valami bírók véleményt alkotunk, és meghatározzák üdvösségünket? Mi az, amiben döntenünk kell, mi az, amire válaszolnunk kell? Krisztus egy másik igeszakaszban felel nekünk, ahol magát ajtónak nevezi – „*én vagyok a juhok ajtaja*” –, amelyen keresztül menve Isten népének tagjaivá válhatunk. Más szóval: Krisztus személye az a kérdés, amely meghatározza a teljes életünket. Az, hogy hogyan válaszolunk arra: kicsoda Jézus Krisztus személyesen nekem? Ezen a kérdésem, és az arra adott válaszon áll vagy bukik az életünk. Ez az a kapu, amin átmentve az élet útjára kerülhe-

tünk, de ha Őt elutasítjuk, akkor a széles kapun lépünk át. Természetesen Isten többször is adhat nekünk lehetőséget arra, hogy átmenjünk ezen a kapun, azaz elfogadjuk Krisztust személyes Megváltónknak. De ha ezt elmulasztjuk, akkor tudatosítsuk, hogy a veszedelemre vezető úton maradunk. Mert valahányszor elutasítjuk a szoros kapun való bemenetelt, a nekünk felkínált isteni kegyelem ajándékát Jézus Krisztusban, annyiszor a széles kaput, a bűn és kárhozat útját választjuk. Nem kell tehát két külön döntést hoznunk. Sokan azt hiszik, hogy az istentelenség azt jelenti, hogy határozottan Istenre haragszom. Nem! Elég, ha csak nem válaszolsz. Elég, ha csak közömbös maradsz. Elég, ha válasz nélkül hagyod Őt. Elég csak egy választ adnunk: vagy hiszünk Jézus Krisztusban és a golgotai kereszt evangéliumában, vagy nem. Bármelyiket is választjuk, azzal a másik utat elutasítjuk. Mert egyszerre nem lehet két úton járni. Nem lehet a kárhozat és az élet útján járni. Vagy a kárhozat útján járok, vagy az élet útján. Hívóként nem retteghetek a kárhozattól, és hitetlenül nem ámíthatom magamat a bűnbocsánat és üdvösség reménységével Jézus Krisztus nélkül. A kapun való bemenetel pont ezért is fontos, mert ezen keresztül léphetünk ezekre az utakra. A híres angol prédikátor, John Bunyan művét, a Zarándok útját sokan ismerik a Testvérek közül is. Ebben a könyvben ő ír olyanokról, akik úgy akartak az élet útján járni, hogy közben ezt a kaput, azaz Jézus Krisztust kikerülték. Így azonban senki sem üdvözülhet, mert Krisztustól kell, hogy megkapjuk bűneinkre a bocsánatot, a megigazulás drága, szép fehér ruháját, és az üdvösség bizonyosságát, a Szentlelket, aki pecsét számunkra. Krisztust nem kerülhetjük ki. Látjuk tehát, hogy Krisztus miért a kapuval kezd, és hogy a veszedelemre vezető út lényege, kezdete mindig Krisztus tagadása, az, hogy Őt elutasítjuk vagy leki-csinyeljük, vagy Iránta egyszerűen közömbösséget érzünk, vagy egyenesen ellenségességet? Mindig ezzel kezdődik a veszedelemre vezető út. Krisztus személyének kérdésén dől el, hogy merre megyünk tovább.

De folytassuk, és nézzük meg, mit mond még Krisztus erről a veszélyes útról. Tehát a kapu az Ő személye. De azt is olvassuk: széles és tágas a kapu és az út. Az út nagyon széles. Lényegében véve ez azt jelenti, hogy nincsenek rajta határok és korlátok. A bűn ugyanis nem ismer határokat, csak Isten szab neki korlátokat. A bűn még a legszentebb dolgot is képes a mocsokba lerántani. Ha Isten nem szabna korlátot a bűnnek, akkor nem lenne neki. Szélesnek és tágasnak azért nevezi Krisztus ezt az utat, mert nem kíván az embertől semmi önmegtagadást, saját magunk korlátozását. A bűnös vágyak, testiség, istentelen gondolatok szabadon engedését jelenti ez az út. Isten parancsai korlátoznak minket a mi javunkra, de a bűn útján járók nem szeretik ezeket a parancsokat. A széles tehát azt jelenti: ne korlátozzon engem senki. Hány, magát keresztyénnek valló ember jár úgy ezen a széles úton, hogy vallja azt, hogy Isten mindenható, de ne szóljon bele, hogy én hogyan élek, a mindennapi rutinomba, a gondolataimba, mert az már korlát. Látjuk, Test-

HOVA VEZET AZ UTAD?

vérek? Vallhatjuk Istent mindenhatónak, de közben, a gyakorlatban a széles úton is járhatunk. Szabadon élhetsz saját tetszésed, álmaid, vágyaid szerint, ez a széles út ígérete. Az önmegettartóztatás ezen az úton rossz dolognak van beállítva, helyette az önmegettvalósítás, önkitejtjesedés, vágyaink szabadon való megettélése az, ami a cél. Hányszor halljuk ezeket a szlogeneket napjainkban is! És látjuk Nyugaton is, hogyan propagálják ezt, és hová is vezet ez az út. Még a legerkölcstelenebb vágyaidat is engeddd szabadon, mert úgy valóstíthatod megett magadat. Saját magunk, vagy mások bármiféle korlátozása mások érdekében, azaz az áldozathozatal nem tartozik ehhez az úthoz. Te legyél az első. De széles az út azért is, mert számtalan bűn elfér rajta egymás mellett. Olyan utak, amelyek egymással ellentétesek, ha alaposabban megettíszgáljuk. De nem szereti ez az út az alapos vizsgálatot, inkább a felszínen marad. Nézzük felszínesen a dolgokat. Sokféle nézet, filozófia, vallás, életmód békésen megettér egymás mellett. És ezen az úton az ökumené is nagyon szépen megettér, hiszen sokak szerint minden vallás Istenhez vezet. Sokak szerint még a buddhizmus is, az iszlám vallás is ugyanazt tanítja, mint a kereszttyénség. Krisztus is azt mondja, hogy minden vallás útja valóban egyfelé vezet: csak Szerinte ez a kárhozat, és nem az üdvösség, mert a széles út oda vezet. A keskeny út az egy, ahogy az üdvözítő hit is csak egy, ahogy az Üdvözítőnk is csak egy: Jézus Krisztus. Nincs helye tehát az ökumenének.

Harmadszor azt mondja Urunk erről az útról, hogy sokan járnak rajta. Miért? Mert a bűn útja a tömegek útja. Mindenki erre születik, és kevesen hagyják csak el ezt az utat. Miért? Mert egyszerűbb a többséggel együtt haladni, az árral együtt sodródni, mintsem azzal szemben úszni. Sokakon a gyávaság vesz erőt, amikor a többséggel ellentétesen kellene élniük. Nem szeretnek kilógni a sorból. A tömeg lélektanával már a pszichológia is foglalkozott. Többek között megettállapították azt, ami teljesen igaz, hogy a tömegben feloldódik az egyén, eltűnik, mivel a sokaság arctalan, együtt teszünk valamit. Rendezvényeken, utcai felvonulásokon ez különösen is látható. És mivel ilyen tulajdonsággal rendelkezik a tömeg, hogy arctalan és személytelen, ezért nem vonható felelősségre, mert felelősségre az egyén vonható. A konkrét tett, amit te tettél vagy én tettem. És mivel nem vonható felelősségre, így nem is érez felelősséget semmiért. Valami hasonló jellemző a bűnösök nagy tömegére is. Hányan mondják: sokan élnek úgy, ahogyan én, ezért nem vagyok sem jobb, de rosszabb sem másoknál, és mivel mindenki ugyanezt teszi, ezért az már nem is bűn. Látjuk, hogy a felelősséget hogy dobjuk el magunktól? Csak azért, mert másokkal együtt ugyanezt tesszük. Csakhogy Isten nem a számok istene, nem azt nézi, hogy hányan vétkeznek, hanem mindenkit a saját tetteiért von majd felelősségre. Tegyük fel a kérdést: bár a többséggel haladhatunk, az emberek tetszését elnyerhetjük, dicséretet és helyeslést kaphatunk másoktól, de gondolkozzunk el: érdemes ezért elkárhozni? Mert itt Krisztus ezt mondja. Érdemes csak azért, hogy ne lógjunk ki a sorból, örök időkre elvesz-

nünk? Sokan járnak ezen az úton – hangsúlyozza Krisztus. Ez legyen figyelemztetés is számunkra: legyünk óvatosak azokkal az ideológiákkal, gondolatokkal, dolgokkal, amivel nagyon sokan egyetértenek, nem biztos, hogy az életre vezető út dolgai, még ha keresztyén látszata van is a dolognak.

Másrészt azért is széles a bűn útja, mert sokakat csábít. Egy nagy erőt jelképez. Sokan azt gondolják, hogy az emberekre legjobban a pénz vagy az ideológiák vannak hatással. Krisztus itt azonban rámutat arra, hogy egészítsük ki ezt a gondolatunkat azzal, hogy a bűn az, ami legjobban meghatározza az embert. A bűn olyan egyetemes erő, amely az emberiség többségét – és ezt vegyük szó szerint – vonzza és tartja a kárhozat útján. Egy kényszerítő erő, amely nem enged, amely fogolyként tart kezében minket. Olyannyira erősen csábít ez az út, és olyan dolgokkal kecsegtet, hogy csak Isten tud minket kiszabadítani onnan. Krisztusnak le kellett jönnie a mennyből, hogy erről az útról az ember le tudjon jönni, és az élet útjára rá tudjon térni. Ne becsüljük le ezt az utat.

Utoljára pedig Krisztus arra mutat rá, hogy ennek az útnak a vége a halál, a pusztulás, a veszedelem, a kárhozat. Sokan nem hisznek benne, de ettől még létezik. Ez nem olyan dolog: hogyha hiszek benne, létezik, ha nem, akkor pedig nem. Ez tőlünk független. És nem számít az, hogy nyílt istentagadásban élünk, vagy titkokba burkolózó képmutatásban, az út vége minden embernek ugyanaz. Ezért fontos megtérni erről az útról, és az élet útját keresni.

Ez az, amire Krisztus fel is szólít minket. Hiszen mivel kezdi ezt az igazságot? Azzal, hogy azt mondja: „*Menjetek be a szoros kapun*”. Ez az első, amit mond Krisztus: „*Menjetek be a szoros kapun*”. Ez az Ő igazi célja, hogy megmentsen minket! De Ő becsületesen bánik velünk, mert nemcsak az élet útját mutatja meg, hanem mindazt a kihívást, nehézséget és akadályokat, amelyekkel ezen az úton találkozhatunk. Sok reklámszakember a termék pozitív tulajdonságairól beszél csak, a negatívát vagy a hiányosságait pedig elhallgatja. Sok ingatlanhirdetéssel találkoztam, amelyek jól hangzó mondatokkal akarják a lakás hibáit feltüntetni... Retro stílusú lakás: jól lelakott, mert már 40 évvel ezelőtti stílust mutat, retro stílusú, igen. Lehet szépen fogalmazni, de a tény az tény, hogy milyen. Krisztus nem ilyen, Ő nem csap be bennünket. Előre elmondja nekünk, hogy mi vár ránk ezen az úton, és előre megmondja, hogy milyen akadályokkal, fájdalmakkal kell majd szembenéznünk.

Mik is ezek? Nézzük meg röviden. Először is azt mondja, hogy a kapu szoros. Nem arról van szó, hogy nincs egy hatalmas nagy teherautónak hely, hanem egy embernek szoros, a személyemre szabva szoros, én érzem szorosnak, amikor azon át kell menni, nekem fog szorítani, én fogom érezni azt, amikor áthaladok. Az újjászületés, a Krisztushoz térés, a bűneinktől való elfordulás az a kapu, amelyen keresztül belépünk erre az útra, amely által a

HOVA VEZET AZ UTAD?

hívó és a komoly istenfélő életet elkezdjük. Mert a bűn állapotából a kegyelem állapotába kell eljutnunk az újjászületéssel (ahogyan arról Krisztus a János 3,3-5-ben beszél). Ez egy szoros kapu, az Igében maga Krisztus mondja, hogy nehéz megtalálni, kevesen találják meg azt, és nehéz átjutni rajta. Olyan, mint egy átjáró két szikla között, ahol az ember átpréselődik. Új szívet és új lelket kell kapnunk hozzá, az őemberünket halálra kell adnunk, és a régi dolgoknak el kell múlniuk, és mindez fájdalommal jár, nem csak örömmel. Meg kell változnia lelkünk vágyainak és hajlamainak, le kell vetnünk a romlott szokásainkat, amiket egész nap teszünk, és naponként újból és újból meg kell ezzel küzdenünk. Az árral szemben kell úsznunk; sok ellenségeskedésre kell majd számítanunk. Ez pedig nem csak a külső harcot jelenti, Testvérek, mert gyakran könnyebb az embernek az egész világgal szemben állnia, mint önmaga ellen küzdenie, mégis naponként szembe kell szállni saját magunkkal. Szoros kapu ez, mert mikor átmegyünk rajta, akkor meg kell hajolnunk, meg kell alázkodnunk, különben nem férünk be rajta. Olyanokká kell válnunk, mint a kisgyermek. A gőgös, beképzelt gondolatokat meg kell tagadnunk, hiszen Krisztusnak kell felemeltetnie, nekünk pedig alábbszállnunk – ahogy Keresztelő János mondta. Le kell vetköznünk a régi énünket, meg kell tagadnunk magunkat, saját világiasságunkat, és hajlandónak kell lennünk mindent elhagyni Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért – ahogyan arra Pál felszólít bennünket, és elmondja, hogy ő mit élt át. A kapu mindenkinek szoros, de Krisztus más helyen azt mondja, hogy egyeseknek szűkebb, mint másoknak. A gazdagoknak nehéz átmenni rajta, annyira, mint a tevének a tű fokán, de azoknak is, akiknek a vallással szemben előítéleteik vannak, ahogyan az öngazultaknak is, akik azt gondolják, hogy nincs szükségük orvosra. Mindezeknek nehezebb átmenni. A kapu szoros; de – hadd mondjam így, és hadd hangsúlyozzam: de – hála az Úrnak, hogy ez a kapu nyitva van, hála az Úrnak, hogy Ő meg tud minket szabadítani mindazoktól a terhektől, amelyek megakadályoznak minket abban, hogy ezen a kapun átmenjünk. Mert Krisztus le tudja rólunk venni bűneink, öngazultságunk batyuját. Krisztus utat tudott nyitni nekünk húsvétkor, és ezt szimbolikusan is egyértelművé tette Isten. Mi történt a templomban nagypénteken? Kettéhasadt a kárpit: megnyílt az út, Krisztus elkészítette, ajtót nyitott számunkra az üdvösségre! Pont ezért szólíthat fel minket arra, hogy menjünk ezen a kapun át, mert Ő mindezt elkészített ehhez! Hisszük ezt?

Másodszor azt is mondja Urunk, hogy az élet útja is szűk, nemcsak a kapu, hanem az út maga is. Jusson eszünkbe a keskeny hegyi ösvény, amelyre belóghatnak bokrok, tövisek, amelyeken az ember minden lépésnél maga elé néz, és figyel, hogy hova lép. Azzal ugyanis, hogy átjutunk a szoros kapun, még nem érkeztünk meg azonnal a mennyországba. Ahogyan Izráel népe sem érkezett azonnal Kánaán földjére azután, hogy átkelt a Vörös-tengeren, hanem először a pusztába jutott. Nekünk is az élet pusztáján kell keresztülmen-

nünk ahhoz, hogy elérkezzünk végcélunkhoz. Ez az út a keskeny út. Ezt isteni törvények határolják és zárják körül, amely minden megtérő embernek furcsa. És ezt vegyük komolyan, Testvérek. Meg kell értenünk, hogy szívünk hozzá szokott a széles úthoz, amelyen minden szabad volt nekünk. Ezután rátérni egy keskeny, jól behatárolt, kerítésekkel védett útra, és azon járni nemcsak furcsa számunkra, hanem nehézséget is okoz, természetünkkel ellentétes. Pont azért, mert csak úgy tudunk ezen rajtamaradni, ha az énünket megtagadjuk, ha a testünket alávetjük Isten akaratának, ha a romlottság ellen küzdünk, a kísértéseknek pedig naponként ellenállunk. Olyan kötelességeket kell elvégeznünk, amelyek ellentétesek hajlamainkkal. El kell viselnünk sokszor a keménységet, harcolnunk kell a bűn ellen, amit korábban nem tettünk meg. Mert már az is kegyelem, hogy Isten ellenségeskedést támaszt a bűn és miközöttünk, mert a széles úton magunkhoz öleljük a bűnt, a keskeny úton viszont harcolunk vele. Elállja az utunkat, és nekünk meg kell küzde-nünk vele. Gyötrőd-nünk kell gyakran lelkileg, sokszor testileg is, mindenre oda kell figyel-nünk, nem lehetünk elővigyázatlanok, éber-en kell élnünk az életünket, óvatosan és körültekintően kell járnunk az élet dolgaiban, és néha a legkisebbekben is, mert azokban is el tudunk bukni. Sok megpróbáltatáson kell keresztülmennünk, ahogyan az Úr Pál apostolnak is azt mondta, hogy meg kell látnia, hogy mennyit kell szenvednie majd az Ő nevéért. Ez nyomorúságos út, tövisekkel körülvett út. Krisztus nem titkolja ezt el. Ha eddig a keresztyén életről más volt az elképzelésünk, akkor alaposabban tanulmányozzuk az Igét, mit mond Isten a keresztyén életről. Ő nem titkolja el, nem árul zsákbamacskát. Ez vár arra, aki a szoros kapun be akar lépni. De legyen áldott az Úr, hogy Krisztust magát tette számunkra az Atyához vezető úttá, hogy Vele és Benne járhatunk minden nap, és Ő az, aki Pásztorunkként vezet minket ezen az úton, és sosem hagy el. Az Ő igéje mindig világosságot jelent a lábunk előtt, mécsesként világít. Ő az, aki harcainkban előttünk megy, aki felemel bukásainkból (mert lesznek bukásaink), és ha letévedünk erről az útról, ha eltévelyedünk, jó Pásztorunkként visszavisz, visszaállít a helyes útra. Ő a garancia, hogy ezen az úton maradunk.

Harmadszor azt mondja Krisztus, mivel a kapu szoros és az út keskeny, ezért csak kevesen találják meg és választják azt. Sokan elmennek mellette figyelmetlenség-ből. A többség nem fog különösebben foglalkozni vele, és nem fogja törni magát azért, hogy megtalálja ezt az utat. A legtöbb ember ugyanis úgy gondolja, hogy ők úgy vannak jól, ahogy vannak, nem látják be annak szükségét, hogy meg kellene változniuk, hogy más irányba kellene haladnia az életüknek. Mások látják ezt az utat, és kerülik; mivel nem szeretnek korlátok között élni. Krisztus azt mondja tehát, hogy azokhoz képest, akik a pokolba kerülnek, kevesen vannak, akik a mennybe jutnak, és ezen az úton járnak. Csak egy kis nyáj, mint az a nyolc ember, aki a bárkában megmenekült. Nem nagy tömegek ebben a földi életben. És ez nagyon sokakat elkedvtele-

HOVA VEZET AZ UTAD?

nít. Nem szeretünk egyedül lenni hívóként sem a munkahelyen, sem a baráti társaságban, sem a családban. Nem szeretünk magányosak lenni, olyanok, akiknek örömét nem érti ez a világ, és akiknek vigasza másoknak nem használ semmit. Isten az ezen az úton járókat megvigasztalja, ezért ezen az úton kell maradnunk, mert Krisztus ezt mondja, hogy ez az út a miénk. Testvérekként pedig ott vagyunk egymásnak, és Ő pedig szüntelen ott van mindannyiunkkal.

Lehet, hogy eddig nem túl barátságosnak festette le Urunk ezt az utat: szűk, keskeny, kevesen vannak, de mégis mindezek ellenére arra hív Krisztus, hogy ezen az úton járjunk. Miért? Mert ez a keskeny út vezet egyedül az életre, csak ezen kaphat lelkünk igazi vigasztalást Istentől. Csak ezen az úton járva lehet miénk az örök boldogság, amely kárpótol minket minden elszenvedett nehézségért és kellemetlenségért és fájdalomért. A kapu lehet, hogy szoros, az út lehet, hogy keskeny, és úgy érezzük, hogy egyedül vagyunk, és hegynek felfelé megyünk, ami még nehezebb, de higgyük el, Testvérek, hogy ahova vezet bennünket Krisztus, az mindent megér. Krisztussal töltött egyetlen óra a mennyben elfeledtet velünk minden szenvedést, amit itt 70-80-90 év alatt kell átélnünk.

Mindezeket gondoljuk át, és mérlegeljük Krisztus szavait, mert felszólít minket erre: menjünk be a szoros kapun. Krisztus az életet és a halált, az áldást és az átkot adja elénk, a két utat, amelyek közül választani kell. Ha valaki nem akar, már választott. Krisztus azt akarja, hogy Őt kövessük az életre! Gondoljuk végig, hogy mit választunk. Valaki egyszer nagyon találóan azt mondta: egyetlen ember sem választaná az akasztófát, csak azért, mert az oda vezető út könnyű és kellemes, és senki sem utasítaná el a királyi palota kincseit csak azért, mert durva, piszkos út vezet azokhoz. Mégis a gyakorlatban ezt látjuk, hogy az utat nézzük, és nem a végcélt. Pont ezért Krisztus figyelmeztet: előre tekints, az út végére! Krisztus felszólításában sürgetés is van, azt mondja azzal, hogy menjünk be a szoros kapunk, hogy ne késlekedj! Siess bemenni azon a kapun! Igaz, az isteni kegyelem segítségével nélkül nem lehetünk sem be a kapun, sem tovább az úton; de az is igaz ugyanakkor, hogy a kegyelem ingyen fel van kínálva nekünk, és azok, akik keresik, és alávetik magukat annak, bőségesen meg fogják kapni ezt a kegyelmet. A megtérés nehéz változás az életben, de szükséges, és, áldhatjuk azért Istent, hogy nem lehetetlen. Hallgassunk megváltó Urunkra, kövessük Őt a szoros kapun és a keskeny úton, és bízunk abban, hogy Ő vezetni fog minket az életre.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert Te vagy az útkészítő számunkra. Nélküled nem létezik út az Atyához, és Nálad nélkül nincs bűneinkre bocsánat. Köszönjük, hogy Te azért jöttél le a földre, és azért haltál meg és támadtál fel és mentél a mennybe, hogy számunkra út legyél. Köszönjük,

Urunk, hogy önmagadat adod elénk. Újból és újból hívogatsz minden embert, hogy higgyen Benned, és egyedül Benned bízson.

Köszönjük, hogy az állapotunkat sem akarod szépíteni, szembesítesz mindenkit azzal, hogy a széles úton haladva a veszedelem felé tartunk, akármilyen vallást valljunk, akármilyen erkölcsök szerint élünk, de ha Téged nem ismerünk, és Benned nem bízunk, akkor veszélyben az életünk.

Köszönjük Neked, hogy Te az üdvösségre vezetsz el. Köszönjük az örök élet ajándékát, az újjászületés kegyelmét, a Hozzád térés lehetőségét, a bűnből való szabadítás örömteli szabadságát. Kérünk, hogy őrizz minket a Te utadon, ahogy Dávid is kérte a zsoltárban, mi is kérjük: utaidat, Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjünk, segíts a Te ösvényeiden járnunk. Szentlelked vezessen bennünket naponként döntéseinkben, hogy melyik a Te utad, és adjon hozzá akaratot is, ne csak értelmet, ne csak szemet meglátni azt. Így kérünk, hogy egyen-egyenként segíts meglátnunk jelenlegi helyzetünket, és vonj magadhoz, segíts, hogy Téged kövessünk. Könyörgünk azokért a szeretteinkért, akik nem látják be, mi leselkedik rájuk, akik nem veszik észre a széles út csábításának veszélyeit, kérünk, szabadítsd őket, könyörülj rajtuk.

Imádkozunk betegeinkért, akár kórházi ágyban vannak vagy otthon, Te legyél az ő erejük, minden fájdalmuk közepette Te adj enyhülést kegyelmed és irgalmasságod szerint nekik.

Könyörgünk népünkért, adj ébredést, add, hogy a keskeny utat megláthassák minél többen. És kérünk, hogy lepleződjön le a széles út csalárdsága, hitványsága, hazugsága. Könyörgünk népünk vezetőiért, ezekben a nehéz időkben Lelked bölcsessége által vezesd őket döntéseikben, Te áldd meg munkájukat. Imádkozunk azért is, hogy egyházi szolgálóidat, minden hívő gyermekedet áldd meg, aki az evangélium hírvivője, segíts úgy fénylenünk, hogy látva a mi világosságunkat, jócselekedeteinket, Téged dicsőítsenek. Könyörgünk különféle szolgálatokat végzőkért gyülekezetünkben és egyházunkban, könyörülj rajtuk, hadd hirdethessük az evangélium örömhírét.

És kérünk, hogy az adventi időszak is hadd emlékeztessen minket arra: Te egyszer visszajössz, egyszer véget ér az út, amelynek végén Veled találkozunk vagy Üdvözítőnként, vagy Bíránkként. Köszönjük, hogy reménységünk lehet, hogy Megváltónkként élsz már most is velünk. Ha még nincs meg ez a reménységünk, kérünk, adj Hozzád térést. S addig is őrizz minket naponként a hitben, kegyelmedben, és add, Urunk, hogy akármit teszünk is, még a legkisebb dolgokban is hadd keressük a Te dicsőségedet.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

455. ének

1. Test-vé-rek, menjünk bát - ran, ha-mar le-száll az éj,

E föl-di pusz-ta - ság - ban meg-áll-ni nagy ve-szély.

Hát me-rít-sünk e - rőt A menny fe-lé si - et - ni,

Nem áll-va meg pi-hen - ni A bol-dog cél e - lőtt.

2. A keskeny útra térünk, ne rettsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, tudjuk, hogy hű s igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.
3. Óemberünk ha szenved, az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.
4. Zarándok módra járva, legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ, Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.
5. Az út el van hagyatva, borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.